

Dustin Brady

PRINȘI

ÎNTR-UN
JOC VIDEO

Atacul invizibil

Ilustrații de Jesse Brady

Traducere din limba engleză
de Mugur Butuza

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare: Monica Bîrlodeanu
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADY, DUSTIN

Prinși într-un joc video : Atacul invizibil / Dustin Brady ;
il. de Jesse Brady ; trad. din lb. engleză de Mugur Butuza. -
Pitești : Paralela 45, 2021
ISBN 978-973-47-3481-8

I. Brady, Jesse (il.)
II. Butuza, Mugur (trad.)

821.111

Trapped in a Video Game #2 The Invisible Invasion
Dustin Brady

Trapped in a Video Game: The Invisible Invasion © 2018 Dustin Brady
Trapped in a Video Game: The Invisible Invasion was first published
in the United States by Andrews McMeel Publishing, a division of
Andrews McMeel Universal, Kansas City, Missouri, U.S.A.

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Cuprins

1. Fantoma	7
2. Realitate augu-nu-știu-cum	13
3. Mașina de gunoi.....	23
4. Elsa	29
5. Derdelușul	37
6. L-am prins!.....	43
7. Arzoidul-Cu-Capu-n-Jos.....	47
8. Lesa	55
9. Bazooka cu gheață	61
10. Vinnie	71
11. Centrul de control la sol	79
12. Savantul nebun	85
13. Experimentul	93
14. Pirati!.....	103
15. Hoarda.....	111
16. Cutia Neagră	121
17. Game Over.....	125
18. De data asta, de-adevărat.....	131
19. Încălziți procesorul.....	139
20. Reacție în lanț	145
Explorează mai departe!	153
Despre autor.....	158

CAPITOLUL 1

Fantoma

Ce-ai făcut ieri-noapte? Ai dormit? Nu mai spune!

Vrei să știi ce-am făcut eu? Am vorbit cu un tip din armată. Nu un ins dintr-o armată reală, care ar fi vrut să mă recruteze. (Am 12 ani. Conversația ar fi fost foarte scurtă.) Se întâmplă că tipul din armată cu care am discutat măsoară 15 centimetri și e din plastic.

Nu-mi stă în obicei să discut cu jucăriile – nu-s nebun –, dar am o scuză foarte bună. El mi-a vorbit primul. Să vezi, cu jucăria asta m-am întâlnit când nu era o jucărie, ci un sergent real în jocul *Full Blast*. Acum două săptămâni m-am trezit transportat în jocul *Full Blast* împreună cu prietenul meu, Eric Conrad. Am planat încoace și-ncolo cu jet pack-uri și am zburat în Statuia Libertății ca într-o rachetă spațială, și n-a lipsit mult să rămânem prinși în joc ca într-o capcană, din cauza unui extraterestru

care ne rostea numele în cel mai sinistru mod posibil. E o poveste lungă. Ar trebui s-o citești cândva.

În sfârșit, în *Full Blast* ne-am întâlnit cu Mark Whitman, un alt puști din clasa noastră care a fost înghițit în același joc. Mark a rămas acolo ca să pot scăpa eu și cu Eric. Iar tipul ăsta din armată îmi spune că mă pot întoarce în jocul video ca să-l salvez pe Mark, dar că trebuie să mă „întorc imediat“.

Bineînțeles că vreau să mă întorc. Aș face orice pentru Mark. Sergentul m-a întrebat dacă sunt sigur. Da, sunt sigur – hai să mergem! M-am uitat fix la sergent, așteptând să... nu știu, să pocnească din tocuri și să deschidă un portal în dulap sau așa ceva. El, în schimb, se holba la mine, nemișcat, așa cum ar fi făcut orice jucărie. Atunci am început să mă simt ca un idiot.

— Hei, am zis „da“, i-am spus, împungându-l cu degetul.

A continuat să mă privească cu aceeași față inexpresivă de jucărie.

— Trebuie să apăs vreun buton?

L-am luat în mână și l-am întors pe toate părțile. Niciun buton.

Ajunși aici, poate crezi că toată povestea asta cu jucăria vorbitoare a fost un vis. În mod normal, aș fi de aceeași părere, dar mă împiedică un detaliu foarte important: chiar sergentul m-a trezit dintr-un vis. Ți s-a întâmplat vreodată să te trezești dintr-un vis numai ca

să-ți dai seama că ești în alt vis? Nu ți s-a întâmplat? În viața reală, chestia asta nu s-a întâmplat nici măcar o dată – nu se întâmplă decât în filme. Dar sergentul vorbitor nu era dintr-un vis, pentru că ăsta nu-i un film și, în plus, nu sunt nebun.

În următoarele câteva minute am încercat să discut cu sergentul, înhiontindu-l din când în când. Apoi m-am ridicat din pat și am verificat peste tot pe unde s-ar fi putut afla vreun fel de portal spre jocul video (TV, toaletă, dulap etc.). Nimic. M-am întins iar în pat și mi-am petrecut o bună parte din ce mai rămăsese din noapte încercând să mă conving că nu am luat-o razna, apoi cred că am adormit la loc.

— Stan! Hai la micul dejun!

Am deschis ochii instantaneu. Prin fereastră, lumina soarelui se revărsa în camera mea. Era luni dimineață.

— Stan! a strigat iar mama, de la parter.

— Uf!

Ăsta a fost răspunsul meu.

M-am ridicat clătinându-mă din pat și, *dup! dup! dup!*, am coborât scările. M-am așezat la masă, așteptând să ia tata cerealele de pe raftul cel mai de sus.

— De care vrei, scumpi? a întrebat el.

— De-alea crocante cu afine, a răspuns mama, care era pe terminate cu împachetatul mâncării pentru prânz.

— Eu am să le-ncerc pe alea noi, cu ciocolată, am spus eu.

Tata a luat de pe raft doar cutia de cereale crocante cu afine.

— Pot să le-ncerc pe alea cu ciocolată? am repetat, ceva mai tare.

Tata a pus cutia de cereale pentru mama pe masă, apoi și-a scos bolul din congelator. (Oricui vrea să-l asculte, tata îi spune: „Prima dată pune bolul la congelator. Chestia asta o să-ți schimbe viața.“ Nu-i adevărat. Îți pot spune din proprie experiență că, dacă pui bolul în congelator, singurul lucru care se întâmplă este că laptele va fi atât de rece, încât te vor dura dinții.)

Am oftat și am întins mâna după scârboasele cereale organice cu afine ale mamei. Știam că mirajul de-a mânca ciocolată la micul dejun este prea frumos ca să fie adevărat.

— L-ai chemat pe Stan? a întrebat tata, luând cutia de cereale înainte să ajung la ea.

L-am privit mijind ochii și i-am fluturat mâna în față.

— Da, tata, uite-mă.

Mama a oftat.

— Îl chem iar, a spus și s-a apropiat de scări.

— Stan! Stan Daniel Rigsby! Vino imediat jos!

Ai să-ntârzii la școală!

Am ridicat disperat mâinile în sus.

— Tati! Tati! TATI!

Tata și-a pus cereale în bol și s-a întins peste masă după lapte de parcă nici n-aș fi fost acolo. M-am ridicat rapid și am apucat cutia înaintea lui, ca să-i atrag atenția. Dar nici asta nu l-a oprit, așa că am tras laptele spre mine. Adică am încercat să-l trag spre mine, căci, vrând să-l apuc, mâna mea a trecut *de-a dreptul prin* el.

— CE SE ÎNTÂMPLĂ?!

Am încercat să iau cutia de cereale, cu același rezultat: atingeam și simțeam cutia, dar, când să o mișc, mâna mea a trecut prin ea.

— AAAAAH!

Am fugit în baie și m-am uitat în oglindă, căutând disperat să-mi văd fața îngrozită. Dar n-am văzut decât cada goală din spatele meu. Mi-am privit mâinile. Păreau cât se poate de reale. Dar când le-am fluturat în fața oglinzii – nimic.

Eram o fantomă.

Și asta nu era partea cea mai groaznică. Încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să fac în continuare (Ce mănâncă fantomele? Se duc la baie? Dar la școală? Există oare vreo școală specială pentru fantome?), am auzit o furnăială în spatele meu. M-am uitat iar în oglindă, dar nu era nimic. Apoi furnăitul s-a auzit din nou.

M-am întors încet. În spatele meu, în cadă, calm și cât se poate de real, era un Bigfoot albastru-deschis, de vreo doi metri și jumătate.

EDITURA PINELELA 45

CAPITOLUL 2

Realitate augu-nu-știu-cum

Am ieșit din baie fugind cât mă țineau piciorușele mele de fantomă. Trecând prin bucătărie, mi-am avertizat părinții strigând:

— UN MONSTRU! E UN MONSTRU ÎN BAIE! NU INTRAȚI!

Mama încă își împacheta mâncarea de prânz, iar tata își mânca cerealele congelate, ca și cum n-ar fi fost niciun MONSTRU GIGANTIC ȘI ALBASTRU ÎN CADĂ!

Dacă nu luam o gură de aer proaspăt, și încă repede, cred că aș fi leșinat. Am fugit spre ușa din față, am pus mâna pe clanță și am apăsat-o. Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic, pentru că o apăsam cu mâna mea invizibilă de fantomă. Am inspirat adânc, mi-am lăsat umerii în jos și m-am împins în ușă. După o clipă de rezistență – *puf!* – am trecut împleticindu-mă prin ușa masivă de stejar.

Ai fi zis că ajunsesem într-o scenă din *Compania monștrilor*. Prin fața casei noastre trecea cu pași mari o turmă de Țestoase Ninja gigantice. O pasăre pufoasă cu picățele și-a ițit capul din coroana copacului de pe peluză și a cârâit. Când am privit în jos, am văzut o grămăjoară de blană de mărimea unei mingi de fotbal studiindu-mi șireturile. Când am mișcat piciorul, chestia s-a dat de-a berbeleacul, încercând să fugă.

Deja respiram agitat. Nu-i bine! NU-I BINE!

— Psst!

M-am uitat în jur. Păsăitul acela părea să fie de om, nu de monstru.

— Psst! Stan! În tufe! a șoptit aceeași voce din nou.

M-am uitat spre tufele de lângă verandă și am observat un telefon mobil ațintit spre mine. Am mijit ochii, lăsând capul în jos. Cineva era ascuns în tufe. I-am tras un șut mingii de blană, care-și regăsisese curajul să se lupte din nou cu șireturile mele, și m-am îndreptat într-acolo.

Apropiindu-mă de verandă, am recunoscut chica ciufulită.

— Dle Gregory?

Dl Gregory este tatăl lui Charlie Gregory, un puști care mi-e coleg de clasă, și lucrează pentru Bionosoft, compania de jocuri video care a produs *Full Blast*. Ne promisesese mie și lui Eric că ne ajută să-l

găsim pe Mark, după care a dispărut două săptămâni. În clipa aceea, era ghemuit în tufa de azalee și ar fi intrat într-un mare bucluc dacă-l vedea mama.

— Salut, a șoptit el, ținând încă telefonul îndreptat spre mine. Ești bine?

— Sunt invizibil, am șoptit printre dinți. Deci nu sunt bine!

— Nu-i nevoie să șușotești, a spus el. Nu te poate auzi nimeni.

— Nu zău?!

I-am mai tras un șut mingii de blană.

— Ia stați, dar dumneavoastră mă auziți, nu?

— Chestiile alea au dinți foarte ascuțiți și o grămadă de amici nervoși, a spus dl Gregory. În locul tău, n-aș enerva-o.

Am renunțat să-i mai trag șuturi blănoșeniei.